

הניתוח שלא צלח - ואולי דווקא כן

רפי שכב בחדר הניתוחים, מסביבו הרופאים והאחיות שטיפלו בו, כשלפתע שמע את הרופאים מדברים ביניהם:

"מאוחר מדי, אין מה לעשות. לסגור וזהו. לבחור הזה יש מקסימום עוד חצי שנה לחיות. מסכן"... הרופאים חשבו שרפי לא שומע, אבל הוא שמע, ועוד איך, והחליט...

כבר למחרת כשחזר לאשתו וילדיו לא בזבז את הזמן בדיבורים, באוכל ובמעשים חסרי פשר.

הוא התיישב מיד לסדר את תיקו וחדרו. את כל העבודות היה עושה בזריזות וביעילות. הוא תמיד אהב לנגן ולהמציא מנגינות, עכשיו – על מנת שיישאר לו זמן להקדיש לחלום חייו, הוא ישב והלחין יצירות מופלאות. עוד יצירה ועוד יצירה ועוד אחת.

הרי נותרו לו רק מספר חודשים לחיות!

בכל שעה פנויה ישב והלחין.

רציתי לכתוב! נזכר פתאום. עלי לעשות זאת עכשיו, לפני שיהיה מאוחר מדי!

רפי הוציא פנקס עבה והחל לכתוב את רעיונותיו שאותם תכנן לכתוב כל השנים. עוד עמוד ועוד אחד... טורים ארוכים ויפים, מרתקים ומלאי מחשבה.

"לאחר שאמות", חשב רפי – "וודאי יוציאו אותם לאור והעולם יקרא את הדברים החשובים הללו!"

עם הזמן רפי נתגלה כבעל כשרון בלתי רגיל ויצירותיו נשמעו בכל רחבי הארץ ובחול"ל תוך חמישה חודשים וחצי בלבד... גם פרי עטו התפרסם בעיתונות ולאחר מכן בספרים, וכולם התפעלו ממחשבותיו העמוקות ומשכלו הבהיר.

כשבועיים לפני תום חצי השנה רפי הוזמן לנגן בארה"ב את יצירתו הגדולה. הוא נסע לשם עם אשתו רבקה וחזר יומיים לפני תום חצי השנה, כשהוא חושב לעצמו כמה עצוב שהוא הולך למות עוד מעט. כל כך צעיר. כל כך מהר. כך - לעזוב את משפחתו ואת כל מה שהספיק לעשות בתקופה כל כך קצרה?

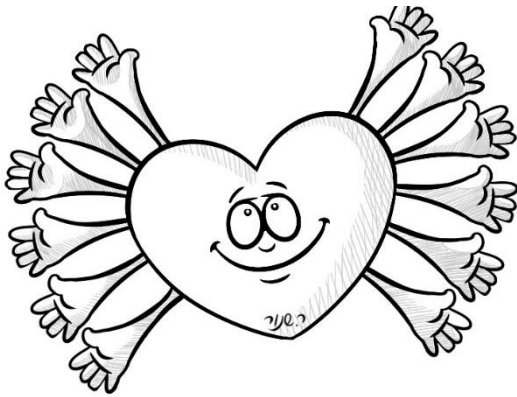
עברו שנתיים.

ערב אחד, הלך רפי ברחוב וחשב לעצמו: "עברו שנתיים ואני עוד חי... ברוך ה'. אוכל להספיק עוד כמה תוכניות חשובות. כן. כדאי שאתחיל לעבוד עליהן!"

כשהגיע לרמזור ראה שלידו עומד הרופא שניתח אותו. הרופא שמח מאוד לפגוש את רפי, המוסיקאי הנודע והסופר הדגול שטופל אצלו לפני שנתיים...

רפי שאל אותו מדוע אמר שנותרה לו עוד חצי שנה לחיות – הנה, חלפו כבר שנתיים ימים והוא חי עדיין, ואפילו מרגיש טוב!

הרופא התפלא מאוד ואמר שכנראה ששמע זאת תחת השפעת ההרדמה, כיון שהניתוח שלו היה מאוד פשוט ולא נשקפה שום סכנה לחייו!

באותו יום רפי חזר לקיבוץ מאוחר, לאחר שהסתובב הרבה זמן בקניות. את העבודות במשק הוא עושה לאט לאט, כמו כולם. הפסנתר נסגר... הפנקס גם הוא נסגר... והוא כבר לא היה נלהב לחבר יצירות ולעבוד עד השעות הקטנות של הלילה. התעצל לחשוב מחשבות עמוקות ולכתוב רעיונות וסיפורים.

השיחות, הטלפונים, האוכל ממלאים זמן רב מיומו, והוא מגיע עייף לכל מקום ולא נלחץ להספיק יותר מדי, הרי כל החיים עוד לפניו...

שאלות

1. מתחי קו בין חלקו הראשון של הפתגם לחלקו השני.

רשות: הוסיפי פתגם על ניצול הזמן.

יום שאינני עושה בו טובה ליהודי	אבל ימיו אינם חוזרים ודמיו אינם עוזרים.
אם אני היום כפי שהייתי אתמול	אפשר לתקן.
אם זמן שווה חיים	מחיי העולם הבא.
בדקה שאתה שמח	בזבז זמן זהו סוג של מוות.
כל זמן שהנר דולק	למה לי היום?
אדם דואג על איבוד דמיו ואינו דואג על איבוד ימיו	אתה מפסיד 60 שניות של עצב...
שעה של תשובה יפה	איננו יום (ר' משה מקוברין)

2. מהו המסר הנוקב בסיפור? כתבי את המסר בצורה של פתגם חכם!

3. הסבירי את כותרת הסיפור.

4. מצאי את המילים: מסכן, קיבוץ, ערב. הקיפי אותן וכתבי כמה שיותר מילים מהשורשים המרכיבים מילים אלו.

5. קשרי סיפור זה למציאות של 'קורונה'... קיימות אפשרויות רבות!